

SZEMLE

Zalán Tibor

AZ ÖSVÉNY VÉGE

És ködbe lép az ember a lét nehéz
a föld lehúz s a lepke emel tovább
mi fent volt fordul lentre s ott túl
lebben a szárnya a csontmadárnak

A táj még ismerős de a körvonal
már elveszett belőle – a végtelen
ólmos szürkével átsatíroz
volt ami lesz s ami lesz már rég nincs

Ki vár az ösvény vége ha feltűnik
ki áll kezében tartva a mérleget
ha csuklón már a vér lecsordult
mit követel meg a létkönnyűség

Egy fürdőkád lesz majd az a vesztőhely
hol ítélő s vádlott színe egyre vált
akár ha felhők játszanák el
most a halál buta kis botrányát

Életünk, 2022/1.